

РЕШЕНИЕ

№ 1288

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5420** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал.1 от ЗЧРБ и чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. Ю., [дата на раждане], гражданин на Турция, с ЛНЧ [ЕГН], с настоящ адрес [населено място], [улица], срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ – 137/09.03.2018 г. на Началник сектор „Миграция“, МВР, с която на основание чл.41, т.2 във вр. с чл.44, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и на основание чл. 39б, във връзка с чл.39а от ЗЧРБ му е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната.

Навеждат се доводи, че процесната заповед е незаконосъобразна, неправилна и издадена в противоречие на материалноправните норми. Жалбоподателят твърди, че поради обстоятелството, че в периода от 14.12.2017 г. до 24.04.2018 г. е бил задържан от органите на МВР не е могъл да подаде необходимите документи за продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване, в резултат на което му е издадена и оспорваната заповед. Моли съда същата да бъде отменена изцяло като неправилна поради нарушение на материалния закон, несъответствие с целта му, неправилност и необоснованост. Претендира разности.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Р.. Поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът Началник сектор “Миграция” – МВР, чрез процесуалният си представител оспорва жалбата и моли последната да се отхвърли.

Представителят на СГП изразява становище жалбата да бъде отхвърлена, а обжалваната заповед да бъде потвърдена.

След преценка на събраните в производството релевантни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. Ю., гражданин на Турция, влязъл в Република България с виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на основание чл.24в, ал.1 (предишен чл.24, ал.1, т.3) от ЗЧРБ – редовно обучение във висше училище. Представена е диплома за висше образование за образователно-квалификационна степен „Бакалавър“, серия МУС № 036292, издадена от декана на медицински факултет, Медицински университет С. от 06.08.2015 г.

На 17.01.2017 г. чуждестранния гражданин е подал заявление № 236421 за продължаване срока на визата му за продължително пребиваване, като с решение №546696 му бил разрешен срок на пребиваване до 25.01.2018 г.

По делото е приложен Протокол от 24.04.2018 г. на СпНС, 12 състав, по НОХД № 1050/ 2018 г., от който протокол е видно, че съгласно постигнато споразумение между представителя на СпП – прокурор Г. М. и защитниците на обвиняемия Ю. Д. за решаване на делото, последния е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 280 НК. Също така, в протокола е записано, че подсъдимия е бил задържан от органите на МВР в периода от 14.12.2017 г. до датата на одобряване на споразумението – 24.04.2018 г.

Процесната заповед е издадена на жалбоподателя на 09.03.2018 г., като му е връчена на 04.05.2018 г. Мотивите за издаване на заповедта са, че след дата 25.01.2018 г. (изтичане срока на издадената виза) не бил предприел мерки за удължаване престоя си в страната, че същият е напуснал адреса, заявен в молбата си и към онзи момент бил с неустановено местонахождение, както и, че нямало данни за регистрирано напускане на Р. България до изтичане на разрешения срок.

Представено е удостоверение за сключен граждански брак на 11.05.2018г. със св. С. С., както и писмени доказателства за местоработата на свидетелката и притежаването на недвижим имот, в който живеят. разпитаните свидетели В. У. и А. Т. потвърдиха изложеното в жалбата.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, от легитимиран субект – адресат на оспорения акт и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява и като основателна.

При извършена служебна проверка относно законосъобразността на оспорената заповед на основанията по чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган.

Връщането до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна е принудителна административна мярка по чл. 39а ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповед на посочените в правната норма длъжностно лица, сред които е и издателят на настоящата заповед.

Съдът намира, че оспорената заповед е немотивирана, като издадена, без да са спазени императивните разпоредби на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ и без да са изложени мотиви за визираните в нормата обстоятелства. Това не дава възможност на съда да извърши преценка за съответствие на наложената мярка с целта на закона и дали с нея не се

засяга в недопустима степен правото на жалбоподателя по чл.8 от ЕКПЧ.

Органът е наложил принудителната административна мярка, като се е позовавал на чл.41, т.2 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл.39б от ЗЧРБ.

Административният орган не е извършил задълбочена проверка относно местопребиваването на лицето, доколкото същото е било задържано на друго правно основание и бил в невъзможност както да напусне страната, така и да предприеме действия по продължаване на издаденото му разрешение за пребиваване в Р България, по независещи от него причини. Същият е бил с мярка за неотклонение "задържане под стража", наложена по НОХД №1050/2018г. на СпНС от 14.12.2017г. до 24.04.2018г., като през това време не е могъл свободно да се придвижва, както и да предприеме мерки за продължаване на престоя си в РБългария.

По силата на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Съдът намира, че органът не е отчел комплекса от тези фактори, преди налагане на мярката. От събраните по делото доказателства, в това число и свидетелските показания, които макар и дадени от лица, в близки отношения с жалбоподателя, напълно кореспондират със събраните писмени доказателства, включително официални удостоверителни документи, от които се установява, че жалбоподателя е завършил образованието си в България, работи, създал е семейство. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава административния орган, при прилагане на принудителната мярка, в т. ч. и на принудителната мярка "връщане", да отчита всички релевантни за индивидуалната преценка факти и обстоятелства като спазва принципите на пропорционалност и ефективност.

С оглед на това оспорената заповед е издадена без органът да е преценил дали са факти и обстоятелства, които биха могли да доведат до нарушаване на правото на личен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) на жалбоподателя. Правото на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Нито една от сочените хипотези в случая органът не твърди, че е налице.

В конкретния случай, наложената мярка е в противоречие с нормата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ, явява се несъразмерна предвид нормата на чл. 6 от АПК и чл. 8 от ЕКПЧОС, поради което са налице основанията по чл. 146, т. 4 от АПК за отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя направените по делото, съобразно представения списък, разноски в размер на 10 лева държавна такса

и 300 лева адвокатско възнаграждение.

Предвид гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ издадената срещу Ю. Д., [дата на раждане], гражданин на ТУРЦИЯ с ЛНЧ [ЕГН], Заповед № УРИ 5392 ПАМ – 137/ 09.03.2018 г. на Началник сектор „Миграция“, СДВР МВР, с която на основание чл.41, т.2 във вр. с чл.44, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и на основание чл. 39б, във връзка с чл.39а от ЗЧРБ му е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Ю., [дата на раждане], гражданин на Турция, с ЛНЧ [ЕГН], с настоящ адрес [населено място], [улица] лева, представляваща направените в производството разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: